

[Niels Helveg Petersen.]

stive aftaler, man i øjeblikket har om deponeringen, lade dem afløse af variable kassekvoter.

Med hensyn til renteaftalen, som det her er naturligt at diskutere, er der jo nu meget, der tyder på, at man fra banktilsynets side lægger op til en afvikling af renteaftalen, således som vi har den i øjeblikket, og det tror jeg ikke der er så mange der ville have noget imod. Det rejser spørgsmålet — hr. Ivar Nørgaard rejste det — om det bliver nødvendigt at lave ændringer i lovgivningen om sparekasser. Der er store vanskeligheder, hvis man her skulle gennemføre vidtgående ændringer. Det har jo været diskuteret, om ikke sparekasserne burde sidestilles med bankerne. Der er visse vanskeligheder, der er skatteproblemet, og der er også visse sikkerhedsproblemer, men umiddelbart er der vel mange, der ville have sympati for, at de store sparekasser havde mulighed for på fuldstændig lige fod med bankerne at udføre bankmæssige opgaver.

Lovforslaget om udstedelse af værdifaste statsobligationer og forslaget om en finansieringsfond er vel den største bid i forslaget. Man foreslår her, at der til afløsning af rentesikringsordningen skulle være mulighed for udstedelse af indeksobligationer i meget stort omfang, 10 milliarder kr. på to finansår. Der er noget umiddelbart taltalende i tanken om indeksobligationer. Der er ingen kurstab. Man får en lavere begyndelsesleje, man får til gengæld højere udgifter, stigende med udviklingen af indkomsten, således at huslejen i hvert fald vil tilnærme sig et konstant niveau i forhold til indkomsten over en længere periode. Det er for så vidt taltalende i forhold til det nuværende system, hvor man begynder med høje huslejer, og hvor huslejeandelen af indkomsten så i mange år vil være faldende.

Men der er jo mange problemer i denne sag, og jeg skal ikke prøve at stille dem alle sammen op, det ville jeg nok heller ikke evne, men kun pege på i hvert fald nogle af dem. Det siges, at formålet med indeksobligationer skulle være at nærme huslejeniveauerne til hinanden. Men det ville jo kun kunne ske, såfremt man samtidig frigav lejen i det ældre byggeri. Man ville jo ikke nærme huslejerne til hinanden, hvis man

havde indeksobligationer i noget nyt byggeri, hvor huslejen stadig var stigende, uden at der skete en løbende huslejeregulering eller var mulighed derfor i det ældre byggeri. Målsætningen med forslaget afhænger jo ganske af, hvorledes man i øvrigt bærer sig ad over for den ældre boligmasse.

Jeg vil også pege på, at dette, at udgifterne vil stige, at afdragsbyrden vil stige med prisudviklingen, jo kan gøre disse obligationer mindre attraktive for låntagerne. De kan måske være gode, udmærkede, for den, der vil købe, det skal tiden jo vise, men for låntagerne kan det være det er særdeles ugunstige i forhold til almindelige obligationer, og at man derved ville få en yderligere forvriddning i forholdet mellem parcelhusbyggeri og udlejningsbyggeri. Det er jo nemlig meningen, at kun udlejningsbyggeriet skal være omfattet af indeksobligationerne, og hvis man her fik en fornemmelse af, at de gamle obligationstyper var bedre end de nye, ville man jo yderligere, kan man sige, flytte efterspørgslen over på parcelhusene.

Der er imidlertid i hele forslaget om disse obligationer meget, som trænger til en nærmere uddybning. Realkreditkommissionen har ikke gjort meget ved spørgsmålet, og jeg finder nok, at der er anledning til, at vi i realkreditudvalget diskuterer dette spørgsmål meget nøje, fordi det umiddelbart har taltalende sider. I denne forbindelse glæder det mig at kunne konstatere, at SF går ind for, at det er rimeligt at nedskære løbetiden for obligationer. Man er her inde på 30-årig løbetid, og det synes jeg er en klar erkendelse af, at de nuværende løbetider er for lange, en erkendelse, som regeringen jo allerede for sit vedkommende har udmøntet i konkrete lovforslag.

I omtalen af forslaget om fremme af boligbyggeri har jeg været inde på visse sider; der er fornuftige tanker i dette. Vi havde for nylig en diskussion om statens byggeadministration. Regeringen har jo valgt en anden vej end den, der her foreslås af SF. Man har ikke valgt at centralisere byggeadministrationen. Tværtimod har man valgt en vis decentralisering, således at de styrelser, der beskæftiger sig meget med byggeri, selv har opgaverne, men således at der sker en stærkere koordinering og samordning gennem boligministeriets tilsynsmyndighed og ved